

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

Protokolant Mikołaj Żaboklicki

przy udziale prokuratora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi
Polskiemu - Tomasza Kamińskiego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 maja 2024 r.,

w przedmiocie zażalenia prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowej
Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K. na postanowienie
Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 września 2023 r., sygn. akt
So 19/22, o umorzeniu postępowania
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 21 grudnia 2022 r. do Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu
wpłynął akt oskarżenia przeciwko M. H., M. N., K. J. oraz W. K.

M. H. został oskarżony o to, że :

1. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa
komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu
majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do
rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu
Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i

zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni E. R. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że chcąc, aby inne osoby popełniły czyn zabroniony, wymógł na nich kolportaż pism i ulotek zawierających fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności E. R. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

1. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres

przekraczający 14 dni A. B. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że chcąc, aby inne osoby popełniły czyn zabroniony, wyjaśniał im sposób prawidłowego działania konspiracyjnych struktur organizacyjnych umożliwiających bezkarne rozpowszechnianie pism i ulotek zawierających fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności A. B. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

2. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu

Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni T. C. w ten sposób, że uznając ją za winną popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpiła od działalności związkowej w ten sposób, że w celu rozpowszechniania gromadziła i przechowywała wydany drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy oraz z art. 18 § 2 kk z zb. z art. 48 ust. 4 i w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 154), że chcąc aby J.K. wraz z grupą kolegów popełnili czyn zabroniony, dopomogła im w ten sposób, że w celu rozpowszechniania przekazała w/w nie mniej niż dwukrotnie kilkaset sztuk różnego rodzaju drukowanych pism i ulotek zawierających fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, przy czym J. K. wraz z kolegami ulotki te faktycznie rozpowszechniali, rozrzucając je na klatkach schodowych budynków mieszkalnych w B., podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanych jej przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności T. C. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i

art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

3. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni M. J. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B. sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nim informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę 3 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. J. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw, i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

4. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w Katowicach, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni J. G. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art 48 ust. 2 i 3 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej w ten sposób, że w celu rozpowszechniania gromadził, przechowywał, a następnie przenosił do miejsca dalszego kolportażu wydany drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nim informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności J. G. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),
5. w dniu 17.05.1982 roku w Katowicach jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem

[...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni N. M. w ten sposób, że uznając ją za winną popełnienia czynu określonego w art. 18 § 2 kk w zw. z art. 48 ust. 3 i w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że przechowując w mieszkaniu i piwnicy powielacz produkcji duńskiej umożliwiła M. J. drukowanie pism zawierających fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny, podczas gdy nie wypełniła znamion tego, ani żadnego innego przestępstwa i wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, co stanowiło pozbawienie podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego N. M., tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t i - Dz U z 2021. 177),

6. w dniu 17.05.1982 roku w Katowicach jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni M. K. (wcześniej K.) w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że używając druku rozpowszechniał fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma, podczas gdy zawarte w nim informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie

wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z art. 48 dekretu, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. K. (wcześniej K.) do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

7. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni R. S. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że używając druku rozpowszechniał fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z art. 48 dekretu, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności R. S. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i

wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

8. w dniu 17.05.1982 roku w Katowicach jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu majora, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni G. W. w ten sposób, że uznając ją za winną popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że używając druku rozpowszechniała fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy w ten sposób, że rozrzucała egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanego jej czynu zabronionego z art. 48 dekretu, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności G. W. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j.- Dz. U. z 2021.177).

M. N. został oskarżony o to, że :

1. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni E. R. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że chcąc, aby inne osoby popełniły czyn zabroniony, wymógł na nich kolportaż pism i ulotek zawierających fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności E. R. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. – Dz. U z 2021.177),

1. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika,

działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni A. B. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że chcąc, aby inne osoby popełniły czyn zabroniony wyjaśniał im sposób prawidłowego działania konspiracyjnych struktur organizacyjnych umożliwiających bezkarne rozpowszechnianie pism i ulotek zawierających fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych jej przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności A. B. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej -

Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

2. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni T. C. w ten sposób, że uznając ją za winną popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpiła od działalności związkowej w ten sposób, że w celu rozpowszechniania gromadziła i przechowywała wydany drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy oraz z art. 18 § 2 kk z zb. z art. 48 ust. 4 i w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 154), że chcąc aby J. K. wraz z grupą kolegów popełnili czyn zabroniony, dopomogła im w ten sposób, że w celu rozpowszechniania przekazała w/w nie mniej niż dwukrotnie kilkaset sztuk różnego rodzaju drukowanych pism i ulotek zawierających fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, przy czym J.K. wraz z kolegami ulotki te faktycznie rozpowszechniali, rozrzucając je na klatkach schodowych budynków mieszkalnych w B., podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego

(Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności T. C. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

3. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w Katowicach, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości, polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni M. J. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę 3 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. J. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu

stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

4. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni J. G. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej w ten sposób, że w celu rozpowszechniania gromadził, przechowywał a następnie przenosił do miejsca dalszego kolportażu wydany drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, podczas gdy zawarte w nim informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył rażąco niewspółmierną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności J. G. określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z

dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej -Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

5. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni N. M. w ten sposób, że uznając ją za winną popełnienia czynu określonego w art. 18 § 2 kk w zw. z art. 48 ust. 3 i w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że przechowując w mieszkaniu i piwnicy powielacz produkcji duńskiej umożliwiła M. J. drukowanie pism zawierających fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny, podczas gdy nie wypełniła znamion tego, ani żadnego innego przestępstwa, i wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, co stanowiło o pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego N. M., tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

7. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni M. K. (wcześniej K.) w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że

używając druku rozpowszechniał fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z art. 48 dekretu, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. K. (wcześniej K.) a do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

1. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni R. S. w ten sposób, że uznając go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że używając druku rozpowszechniał fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z art. 48 dekretu, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył karę 1 roku pozbawienia

wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności R. S. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz.U. z 2021.177),

2. w dniu 17.05.1982 roku w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc sędzią Sądu [...] Okręgu Wojskowego w W. w stopniu podporucznika, działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. i A. C. wyznaczonymi do rozpoznania sprawy karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez pozbawienie wolności na okres przekraczający 14 dni G. W. w ten sposób, że uznając ją za winną popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że używając druku rozpowszechniała fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy w ten sposób, że rozrzucała egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanego jej czynu zabronionego z art. 48 dekretu, czym naruszył reguły kwalifikacji prawnokarnej czynu i wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lata, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności G. W. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. o przestępstwo z art. 165 § 2 k.k. z 1969

r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177).

K. J. został oskarżony o to, że :

1. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni E. R. w ten sposób, że wniósł o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że podżegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, żądając wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 8 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności E. R. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci

Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

1. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W.K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni A. B. w ten sposób, że wniósł o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz że podżegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, żądając wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 8 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności A. B. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z

dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

2. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni T. C. w ten sposób, że wniósł o uznanie jej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpiła od działalności związkowej przez to, że redagowała i wydawała drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadziła, przechowywała, a następnie rozpowszechniała oraz że podżegała do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanych jej przestępstw, zażądał wymierzenia jej za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności T. C. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r.

przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

3. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni M. J. w ten sposób, że wniósł o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że podlegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, zażądał wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 6 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. J. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1

k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

4. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni J. G. w ten sposób, że wniósł o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że podlegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, zażądał wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności J. G. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj.

popęłnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

5. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni N. M. w ten sposób, że wniósł o uznanie jej za winną popęłnienia zarzucanego jej czynu określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 48 ust. 3 i w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że przechowując w mieszkaniu i piwnicy powielacz produkcji duńskiej umożliwiła M. J. drukowanie pism zawierających fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny, podczas gdy nie wypełniła znamion tego, ani żadnego innego przestępstwa, żądając wymierzenia jej za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło pozbawienie podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego N. M., tj. popęłnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),
6. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni

przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni M. K. (wcześniej K.) w ten sposób, że wniósł o uznanie go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, polegającego na tym, że rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] oraz inne pisma zawierające w swej treści informacje fałszywe, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z art. 48 dekretu, zażądał wymierzenia mu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. K. (wcześniej K.) do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej -Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

7. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni G. W. w ten sposób, że wniósł o uznanie jej za winną popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, polegającego na tym, że

rozpowszechniała fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny w ten sposób, że rozrzucała egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] oraz inne pisma zawierające w swej treści informacje fałszywe, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanego jej czynu zabronionego z art. 48 dekretu, zażądał wymierzenia jej za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności G. W. do określonej grupy polityczno- społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

8. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podporucznika, wykonując polecenie przełożonego W. K., występując w charakterze oskarżyciela w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni R. S. w ten sposób że wniósł o uznanie go za winnego popełnienia czynu określonego w art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, polegającego na tym, że rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] oraz inne pisma zawierające w swej treści informacje fałszywe, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z

art. 48 dekretu, zażądał wymierzenia mu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności R. S. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177).

W. K. został oskarżony o to, że :

1. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z w/w, dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka, poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni E. R. w ten sposób, że sporządził wniosek o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 46 ust. 1 w zb. z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał a następnie rozpowszechniał oraz, że podlegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, żądając wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 8 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego

(Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności E. R. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

1. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni A. B. w ten sposób, że sporządził wniosek o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz że podżegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, żądając wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 8 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu

wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności A. B. do określonej grupy polityczno- społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

2. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni T. C. w ten sposób, że sporządził wniosek o uznanie jej za winną popełnienia zarzucanego czynu z art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpiła od działalności związkowej przez to, że gromadziła, przechowywała, a następnie rozpowszechniała wydany drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy oraz, że podżegała do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanych jej przestępstw, żądając wymierzenia jej za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa

i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności T. C. do określonej grupy polityczno- społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawienie podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

3. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni M. J. w ten sposób, że sporządził wniosek o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz, że podlegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, żądając wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 6 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach

o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. J. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

4. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni J. G. w ten sposób, że sporządził wniosek o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 46 ust. 1 w zb z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że jako członek NSZZ „S.” nie odstąpił od działalności związkowej przez to, że redagował i wydawał drukiem „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] i inne pisma zawierające fałszywe wiadomości, mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, które to gromadził, przechowywał, a następnie rozpowszechniał oraz że podżegał do rozpowszechniania takich wiadomości inne osoby, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanych mu przestępstw, żądając wymierzenia mu za ten czyn rażąco niewspółmiernej kary 5 lat pozbawienia wolności na podstawie fakultatywnego przepisu określonego w art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w

sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U nr 29 z 1981 r. poz. 156), co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności J. G. do określonej grupy polityczno- społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

5. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni N. M. w ten sposób, że sporządził wniosek o uznanie jej za winną popełnienia zarzucanego czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 48 ust. 3 i w zw. z art. 48 ust. 2 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 r., polegającego na tym, że przechowując w mieszkaniu i piwnicy powielacz produkcji duńskiej umożliwiła M. J. drukowanie pism zawierających fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny, podczas gdy nie wypełniła znamion tego, ani żadnego innego przestępstwa, żądając wymierzenia jej za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło pozbawienie podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego N. M., tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

6. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni M. K. (wcześniej K.) w ten sposób, że sporządził wniosek o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, polegającego na tym, że rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] oraz inne pisma zawierające w swej treści informacje fałszywe, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z art. 48 dekretu, zażądał wymierzenia mu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności M. K. (wcześniej K.) do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),
7. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K.,

działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni G. W. w ten sposób, że sporządził wnioski o uznanie jej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, polegającego na tym, że rozpowszechniała fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny w ten sposób, że rozrzucała egzemplarze „B.” sygnowanego przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] oraz inne pisma zawierające w swej treści informacje fałszywe, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżona swoim zachowaniem nie wypełniła znamion przypisanego jej czynu zabronionego z art. 48 dekretu, żądając wymierzenia jej za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności G. W. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177),

8. w dniu 17.05.1982 r. w K. jako funkcjonariusz państwa komunistycznego, będąc prokuratorem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w G. w stopniu podpułkownika, nadzorując czynności prokuratora K. J. występującego w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawie karnej o sygn. SoW [...] przed Sądem [...] Okręgu Wojskowego w W. na sesji wyjazdowej w K., działając, wspólnie i w porozumieniu z K. J., dopuścił się zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stosowaniu represji i naruszaniu praw człowieka poprzez podżeganie do pozbawienia wolności na okres przekraczający 14 dni R. S. w ten sposób, że sporządził wnioski o uznanie go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art.

48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, polegającego na tym, że rozpowszechniał fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny w ten sposób, że rozrzucał egzemplarze „B.” sygnowany przez Tymczasową Komisję Koordynacyjną NSZZ „S.” Region [...] oraz inne pisma zawierające w swej treści informacje fałszywe, podczas gdy zawarte w nich informacje nie zawierały nieprawdziwych treści, co oznacza, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przypisanego mu czynu zabronionego z art. 48 dekretu, żądał wymierzenia mu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności R. S. do określonej grupy polityczno-społecznej, sprzeciwiającej się bezprawnemu wprowadzeniu stanu wojennego oraz pozbawieniu podstawowych praw i wolności obywatelskich, a także działanie na szkodę interesu prywatnego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zast. art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. - Dz. U. z 2021.177).

Do aktu oskarżenia prokurator Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K. nie dołączył uchwał sądów dyscyplinarnych zezwalających na pociągnięcie oskarżonych do odpowiedzialności karnej.

Postanowieniem z dnia 28 września 2023 r., sygn. akt SO 19/22 Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu:

1. umorzył postępowanie karne wobec M. H. oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity - Dz. U. z 2021 r. 177) - dziewięciokrotnie, a to z uwagi na brak wymaganego zezwolenia na ściganie.
2. umorzył postępowanie karne wobec M. N. oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust.1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania

Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity - Dz. U. z 2021 r. 177) - dziewięciokrotnie, a to z uwagi na brak wymaganego zezwolenia na ściganie.

3. umorzył postępowanie karne wobec K. J. oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zastosowaniu art. 2 ust.1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity - Dz. U. z 2021 r. 177) - dziewięciokrotnie, a to z uwagi na brak wymaganego zezwolenia na ściganie.
4. umorzył postępowanie karne wobec W. K. oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. przy zastosowaniu art. 2 ust. 1 i art. 3 art. ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity - Dz. U. z 2021 r. 177) - dziewięciokrotnie, a to z uwagi na brak wymaganego zezwolenia na ściganie.

Zażalenie na to postanowienie złożył prokurator Instytutu Pamięci Narodowej Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K. zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a to art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 181 Konstytucji RP i art. 68 § 1, art. 80 § 1 Prawo o ustroju sądów powszechnych polegającą na błędnym przyjęciu, że dla pociągnięcia do odpowiedzialności karnej M. H. i M. N. koniecznym jest uzyskanie zezwolenia przewidzianego dla osób chronionych immunitetem, podczas gdy wobec treści wskazanych wyżej przepisów obowiązek taki nie zachodzi, przez co bezzasadnie umorzono postępowanie wobec ww.;
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a to art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 135 § 1 Prawo o prokuraturze polegającą na błędnym przyjęciu, że dla pociągnięcia do odpowiedzialności karnej K. J. i W. K. koniecznym jest uzyskanie zezwolenia przewidzianego dla osób chronionych immunitetem, podczas gdy wobec treści wskazanego wyżej

przepisu obowiązek taki nie zachodzi, przez co bezzasadnie umorzono postępowanie karne wobec ww.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd I instancji wskazał w obszernym oraz wnikliwym uzasadnieniu wydanej decyzji procesowej przekonujące powody takiego postąpienia. Natomiast stanowisko zawarte w środku odwoławczym nie przekonuje. Nie zostały także podzielone w postępowaniu odwoławczym argumenty zawarte w powołanych przez skarżącego judykatach.

Pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby posiadającej w czasie popełniania zarzucanych jej czynów immunitet, w rozpoznawanej sprawie - sędziów sądu wojskowego i prokuratorów wojskowych obecnie nie jest niemożliwe. Sąd *a quo* miał prawny obowiązek umorzenia postępowania w oparciu o przyjętą podstawę normatywną (art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.), tj. wobec ziszczenia się ujemnej przesłanki procesowej przewidzianej przez ustawę w postaci braku zezwolenia na ściganie osób objętych skargą główną (podkreślenie – SN).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do immunitetu sędziowskiego.

Immunitet ten jest immunitetem formalnym co oznacza, że nie powoduje on wyłączenia odpowiedzialności prawnej w ogóle, a jedynie ogranicza możliwość pociągnięcia sędziego do odpowiedzialności karnej bez zgody sądu dyscyplinarnego, który władny jest immunitet uchylić, zezwalając na wszczęcie i dalsze prowadzenie postępowania karnego przeciwko osobie.

Immunitet sędziowski wynika z treści art. 181 zd. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym „Sędzia nie może być, bez uprzedniej zgody sądu określonego w ustawie, pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności”. W stosunku do sędziów problematykę immunitetu rozwijają poszczególne ustawy regulujące ustrój: sądów powszechnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 217 t.j.), wojskowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2250 t.j. – dalej u. o s.w.), administracyjnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2492 t.j.) oraz Sądu Najwyższego (Dz.U. z 2023 r. poz. 1093 t.j.). Immunitet prokuratorski nie ma swojego źródła w Konstytucji. To ustawa, tj. art. 135 § 1 zd. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2024 r. poz. 390 t.j.) stanowi, że: „Prokurator oraz Prokurator Generalny nie może być pociągnięty

do odpowiedzialności karnej ani tymczasowo aresztowany bez zezwolenia sądu dyscyplinarnego, a zatrzymany – bez zgody przełożonego dyscyplinarnego”

W stosunku do sędziów immunitet jest jednym z głównych elementów kształtujących status sędziego, jest inherentnie związany z tym urzędem, będąc – obok zasady nieusuwalności i nieprzenoszalności – istotną gwarancją niezawisłości sędziowskiej. Instytucja ta, mająca charakter ustrojowy, zabezpiecza odrębność wymiaru sprawiedliwości od innych władz (ustawodawczej i wykonawczej). Immunitet jest wyjątkiem od konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, a także stanowi jedną z konstytucyjnych gwarancji niezawisłości sędziowskiej (również ustawową gwarancją niezależności prokuratora). Immunitet ten nie może jednak być traktowany jako grupowy przywilej, choć nim w istocie jest, stanowiąc wyjątek od powołanej już zasady równości wobec prawa, ale uznawany być powinien jako rodzaj ochrony dobra publicznego, jakim jest w szczególności sędziowska niezawisłość (por. M. Laskowski, *Uchybienie godności urzędu sędziego jako podstawa odpowiedzialności dyscyplinarnej*, Warszawa 2019, s. 303). W judykaturze wskazuje się, że instytucja immunitetu sędziowskiego jako jeden z elementów gwarancji niezawisłości sędziowskiej ma przede wszystkim służyć interesowi wymiaru sprawiedliwości. Interes zaś samego sędziego powinien być postrzegany przez pryzmat drugiej racji istnienia tego immunitetu, a mianowicie domniemania uczciwości sędziego jako osoby o nieskazitelnym charakterze, spełniającej najwyższe wymagania zawodowe i moralne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2004 r., SNO 28/04, OSNSD 2004, nr II, poz. 3). Funkcją immunitetu sędziowskiego jest ochrona niezależności sądów i niezawisłości sędziów w celu zapewnienia im możliwości prawidłowego orzekania w sposób wolny od zewnętrznych nacisków, a celem tej instytucji jest ochrona zaufania publicznego do wymiaru sprawiedliwości. Nie jest nią zaś ochrona grupy funkcjonariuszy państwowych przed odpowiedzialnością karną za popełnione przestępstwa. Kategoria prawna immunitetu została ustanowiona w celu utrzymania ustrojowych gwarancji praw obywatelskich oraz zapobieżenia zjawiskom pochopnego podważania powagi wymiaru sprawiedliwości i społecznego zaufania do niego. Ochrona prawna polegająca na ograniczeniu możliwości wyegzekwowania odpowiedzialności sędziego dotyczy spraw karnych (w tym karnoskarbowych), tym samym nie kreuje przeszkody procesowej w pociągnięciu sędziego do odpowiedzialności cywilnej.

Jak zaznaczono wyżej, immunitet ma charakter formalny, co oznacza, że nie wyłącza on odpowiedzialności, czy też karalności za popełnione czyny, ale wyłącznie wprowadza zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej bez uprzedniego uzyskania przez oskarżyciela stosownego zezwolenia udzielonego przez właściwy sąd (w obecnym

stanie prawnym zezwolenia sądu - Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego). Ochronne oddziaływanie immunitetu powoduje, że dopóki nie zostanie on uchylony prawomocną uchwałą sądu dyscyplinarnego, niedopuszczalne jest wszczęcie i dalsze prowadzenie postępowania przeciwko osobie, której ten immunitet dotyczy. Immunitet sędziego (również prokuratora) jest w tym ujęciu względny i nie stanowi prawa podmiotowego, jest bowiem uprawnieniem o charakterze publicznoprawnym. W przeciwieństwie od formalnego immunitetu parlamentarzystów sędzia, jak i prokurator nie mogą się zrzec ochrony wynikającej z immunitetu, co jest istotne w kontekście rozpoznawanej sprawy, istnienie bowiem immunitetu rodzi opisane już skutki procesowe w danym postępowaniu karnym, niezależnie od woli osób postawionych w stan oskarżenia. Uchylenie immunitetu musi mieć charakter uprzedni, co oznacza, że do czasu jego uchylenia możliwe jest jedynie prowadzenie postępowania *in rem*, a nie *in personam*.

Immunitet, co należy podkreślić, nie ma za zadanie stać na przeszkodzie w dokonaniu oceny zachowania sędziów i prokuratorów z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego przez uprawniony organ, czyli właściwy sąd powszechny. Immunitet, co już podniesiono, nie jest źródłem bezkarności sędziego czy prokuratora, ma charakter czysto procesowy i prawnie usuwalny. Celem jego jest właśnie zapewnienie prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Skoro przepis art. 181 Konstytucji RP nie określa, czy immunitet sędziego dotyczy wyłącznie działań lub zaniechań wiążących się ze sprawowaniem urzędu, z działalnością jurysdykcyjną sędziego, to należy przyjąć, iż jego zakres jest szeroki i dotyczy on wszystkich czynów sędziego, bez względu na to kiedy i w jakich okolicznościach zostały popełnione (zob.: B. Banaszak, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2009, s. 805-806). Czasowy zakres immunitetu sędziowskiego obejmuje m.in. czyny zabronione popełnione w trakcie pełnienia funkcji sędziego (zob.: B. Janusz – Pohl, Immunitet sędziowski sędziów sądów powszechnych - zagadnienia wybrane, w: G. Rejman, B.T. Bieńkowska, Z. Jędrzejewski, P. Mierzejewski (red): Problemy prawa i procesu karnego. Księga poświęcona pamięci prof. Alfreda Kaftala, Warszawa 2008, s. 132). Omawiana problematyka została rozstrzygnięta także w orzecznictwie (zob.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 marca 2011 r., WZ 8/11, OSNKW 2011, z. 7, poz. 57 oraz z dnia 25 kwietnia 2017 r., WZ 19/16, OSNKW 2017, z. 12, poz. 67). W przywołanych orzeczeniach wskazuje się, że immunitet sędziowski jest zachowany po zakończeniu sprawowania przez sędziego urzędu. Odnosić się to

ma nie tylko do sędziów w stanie spoczynku, ale też do tych sędziów, którzy odeszli z urzędu, niezależnie od powodów takiego postąpienia (por. L. Bosek, M. Safjan, Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243, Warszawa 2016 - uwagi do art. 181, teza 8). Nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia dla odmiennego traktowania sędziego, który przeszedł w stan spoczynku i z racji zachowania statusu sędziego zachował również immunitet sędziowski oraz sędziego, który w ogóle odszedł z urzędu. Przeciwnie rozumowanie naruszałoby konstytucyjną zasadę równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP). Wszyscy są bowiem wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Z treści powołanej zasady konstytucyjnej wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów w obrębie określonej kategorii. Zbiór podmiotów charakteryzujących się w równym stopniu daną istotną cechą powinien być oceniany, z punktu widzenia ich sytuacji procesowej, według jednej miary (relevantnej analizy prawnej dokonywanej przez organy Państwa). Prezentowane stanowisko dotyczy immunitetu przysługującego sędziemu czy to w stanie czynnym – sprawowania urzędu, czy w stanie spoczynku, co oznacza, że także „były sędzia” zachowuje immunitet za okres sprawowania urzędu, zaś traci go (w przeciwieństwie do sędziego w stanie spoczynku), gdy - niezależnie od powodów, przestaje być w ogóle sędzią.

Zbędnym jest powielanie pełnej argumentacji zawartej w zaskarżonym postanowieniu, pozostaje do niej jedynie się odwołać w tym miejscu, gdyż zasadnie Wojskowy Sąd Okręgowy uznał, że ziściła się negatywna przesłanka procesowa w postaci braku skargi (zezwolenia na ściganie) uprawnionego oskarżyciela, która jest niezbędna w świetle obowiązującej zasady skargowości (wymaganego zezwolenia na ściganie - art. 13 k.p.k.).

Zasadnym jest, wobec treści art. 9 i art. 91 Konstytucji RP, uzupełnić przedstawione zapatrywania prawne o treść wydanego w oparciu o przepis art. 28 Traktatu Unii Europejskiej - Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 30 kwietnia 2004 r. (Dz.U. z 2004 r., Nr 90, poz. 864[4]), zgodnie z którym określone w nim i przyznane immunitety, w tym immunitet jurysdykcyjny odnośnie sędziów w zakresie dokonanych przez nich w tym charakterze czynności służbowych, przysługują także po zakończeniu pełnienia

funkcji (art. 12 pkt a, art. 18 oraz art. 21 Protokołu). Korzystanie z immunitetu, którego celem jest ochrona interesu Wspólnot jednoznacznie wykracza poza ramy czasowe określonego zachowania, a mianowicie podjętego w czasie, gdy dana osoba sprawowała urząd sędziego. To względy dobra wspólnego decydują o takiej konstrukcji omawianej instytucji. W wypadku prawa krajowego, w tym polskiego, *ratio legis* obowiązywania immunitetów, jest przede wszystkim związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Treść powołanych przepisów Protokołu winna być, zdaniem Sądu Najwyższego, wzięta - posiłkowo - pod rozważę przy interpretowaniu nie tylko pojęć, czy instytucji prawnych wprowadzonych do porządku prawnego w drodze ustaw zwykłych (immunitet prokuratorski), ale i tych które wynikają z Konstytucji (immunitet sędziowski). Wskazany akt prawa unijnego, inkorporowany do polskiego porządku prawnego, przywołano w tym miejscu jedynie „pomocniczo” dla przedstawienia jednego z prawnych standardów obowiązujących we Wspólnotach Europejskich - na terytorium każdego Państwa Członkowskiego (art. 12 *in principio* Protokołu). Chociaż przewidziane prawem unijnym immunitety odnoszą się do określonej w Protokole grupy osób, w tym sędziów wykonyjących funkcje w Trybunale Sprawiedliwości (art. 18), to jednak wprost wskazane jest w tym akcie prawnym, że m. in. sędziowie korzystają z niego - w wyznaczonym przepisami zakresie - również po zakończeniu pełnienia funkcji.

W świetle przedstawionych wywodów, fakt zakończenia przez M. H. i M. N., sprawowania urzędu sędziego wojskowego, zaś K. J. i W. K. urzędu prokuratora wojskowego pozostaje bez znaczenia. Sąd Najwyższy uznaje, że dla rozstrzygnięcia problemu ich odpowiedzialności kluczowe jest ustalenie, że wskazane osoby sprawowały urząd sędziego, bądź prokuratora w czasie czynów będących przedmiotem zarzutów aktu oskarżenia. Taki pogląd nie jest sprzeczny z wykładnią gramatyczną i celowością przepisów art. 181 Konstytucji RP, art. 30 ust. 1 u. o s.w. oraz art. 135 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Z treści przytoczonych przepisów prawa w drodze wykładni językowej i teleologicznej nie daje się jednoznacznie odczytać, że immunitetem sędziowskim (prokuratorskim) objęty jest tylko czynny sędzia (czynny prokurator) albo sędzia (prokurator) w stanie spoczynku, a nadto, że jego przedmiotem są wyłącznie czyny związane z funkcją orzeczniczą (oskarżycielską). Wskazane immunitety obejmują wszystkie czyny

sędziego (prokuratora), tj. relewantne prawno-karnie działania i zaniechania - niezależnie od tego, kiedy zostały popełnione i czy zostały popełnione jedynie w związku z działalnością jurysdykcyjną (oskarżycielską) czy też związane czynnościami administracyjnymi, bądź też w życiu prywatnym wskazanych osób. W tym znaczeniu, w polskim porządku prawnym, immunitet sędziowski (odpowiednio w rozpoznawanym zakresie także prokuratorski) ma charakter zupełny (w Protokole zaś dotyczącym immunitetów Wspólnot Europejskich immunitet sędziów ma charakter ograniczony, tj. co do dokonanych czynności służbowych w tym charakterze). Tę ostatnią uwagę zawarto dla zobrazowania jak „silną” instytucją jest immunitet, ale wyłącznie z perspektywy jego celów wprowadzenia i obowiązywania w porządku prawnym państwa demokratycznego. Standardy tego państwa winny być, zdaniem Sądu Najwyższego, dochowane również wobec osób i czynów, które zgodnie z zarzutami oskarżenia miały być popełnione w określonych rolach (sędzia, prokurator) w czasie poprzedzającym transformację ustrojową rozpoczętą w Polsce w 1989 roku. To jest zasadnicze zastrzeżenie, gdyż dowodzi podstawowych różnic w procesie uchwalania i stosowania prawa przez uprawnione podmioty w państwie opartym na wartościach demokratycznych, od praktyki organów państwa, które wartości tych nie chroni - nie kieruje się nimi w procesie uchwalania, jak i stosowania prawa. Fakt, że akt oskarżenia skierowano wobec wskazanych osób po ponad trzech dekadach od daty „granicznej” zmiany ustroju w Rzeczypospolitej Polskiej dokonanych ocen nie może zmienić.

Zgodnie z art. 2 Konstytucji RP „Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawa urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej”. W ramach tej fundamentalnej zasady prawnej zawarte są reguły postępowania, które nie zostały odrębnie wyrażone w ustawie zasadniczej, w szczególności odnosi się to do zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa i wynikający z tej zasady obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa prawnego, ochrony praw nabytych, zakazu działania prawa wstecz, czy nakazu przestrzegania reguł przyzwoitej legislacji. Z zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez to państwo prawa wynika, że uprawnienia przysługujące obywatelom nie mogą mieć charakteru uprawnień pozornych, czy też niemożliwych do realizacji ze względów faktycznych czy prawnych albo z uwagi na niejasne określenie warunków

korzystania z uprawnień. Państwo winno być lojalne wobec adresatów norm, które stanowi. Ochronie podlega zaś nie tylko zaufanie do litery prawa, ale także do uzasadnionego sposobu jego interpretacji, przyjmowanego podczas stosowania prawa przez wszystkie organy państwa, w tym zwłaszcza sądy.

Kwestia immunitetu sędziego czy prokuratora, aktualizuje się z momentem podejrzenia popełnienia przez nich czynu przestępczego i z tym czynem jest związana zaś prawo karne materialne i postępowanie karne należą do tego samego systemu prawa. Jeżeli uznajemy więc, że czyn popełnił sędzia lub prokurator, i oskarżamy taką osobę o popełnienie określonego przestępstwa po zakończeniu sprawowania tych urzędów to logicznym jest, że osoba taka posiada immunitet za okres, gdy określony wyżej przymiot posiadała. Osoby, które przestały być już sędziami, czy prokuratorami są związane nadal określonymi rygorami prawnymi, w tym obowiązkiem zachowania w tajemnicy tych wiadomości, które uzyskały w trakcie sprawowania urzędu. To, w ocenie Sądu Najwyższego, winno być także wzięte pod rozwagę, gdyż rzutuje na sytuację prawną sędziego, czy prokuratora w zakresie jego praw i obowiązków - w kontekście czasu sprawowania określonego urzędu i temporalnych tego konsekwencji, relewantnych także z punktu widzenia oceny granic działania omawianej ochrony prawnej.

W tym zakresie nie zasługuje na aprobatę pogląd, że wyjątkowość immunitetu formalnego nakazuje literalną wykładnię przepisów ją regulujących i aby z tego względu wykluczone zostało rozszerzenie zakresu czasowego działania immunitetu. Nie budzi zastrzeżeń szerokie rozumienie pojęcia „odpowiedzialności karnej”, o której mowa w art.181 Konstytucji RP. Także w aspekcie słowa „sędzia” tam użytego, w pełni uprawnione jest rozszerzenie zakresu czasowego działania immunitetu i nie może być uznane za trafne twierdzenie, że należy wąsko rozumieć zakres działania immunitetu sędziego czy prokuratora. Brak jest bowiem podstaw do uznania, że wykładnia literalna pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż immunitet nie dotyczy osoby, która w chwili pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej nie jest już sędzią, bądź prokuratorem (nie jest też sędzią lub prokuratorem w stanie spoczynku). Funkcja ochronna immunitetu przeczy takiemu twierdzeniu. Brakuje też normatywnego uzasadnienia różnicowania postępowania o uchylenie immunitetu w odniesieniu do: sędziów (prokuratorów) stanie czynnym, sędziów

(prokuratorów) w stanie spoczynku i „byłych sędziów” („byłych prokuratorów”) – przede wszystkim za czyny popełnione w czasie sprawowania urzędu, jak w rozpoznawanej sprawie.

W pełni należy zgodzić się z tym, że z chwilą ustania stosunku służbowego sędziego lub prokuratora nie chroni ich już immunitet, jednak nie oznacza to braku formalnoprawnej przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego przeciwko takiej osobie, albowiem z jednej strony dotyczy to tylko sytuacji, kiedy taka osoba popełni czyn przestępczy po ustaniu stosunku służbowego, a z drugiej strony, nie można z tego wyciągać wniosku, że takiego immunitetu nie posiada co do czasu przed ustaniem stosunku służbowego, tj. w czasie sprawowania urzędu. W przeciwnym bowiem razie, *tertium non datur*, należałoby uznać, że osoba taka podczas sprawowania urzędu, za popełnione wtedy czyny, w istocie była pozbawiona ochrony immunitetowej.

Mając zaś na względzie okoliczności sprawy i przyjęty paradygmat interpretacyjny finalnie stwierdzić należy, że **sędzia, w tym sędzia wojskowy, objęty jest immunitetem określonym w przepisie art. 181 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, skonkretyzownym w ustawach ustrojowych sądownictwa, również wtedy, kiedy kwestia pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, za czyny popełnione w czasie sprawowania urzędu, aktualizuje się już po zakończeniu tego okresu i to niezależnie od późniejszego statusu tego sędziego, w szczególności od zachowania, bądź też nie, statusu sędziego w stanie spoczynku. Wobec treści obowiązujących przepisów prawa, tj. art. 135 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, powyższe ma swoje odpowiednie odniesienie do sytuacji prawnej prokuratora, w tym byłego prokuratora wojskowego.**

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[PGW]

[ms]

